

Sprawa C-699/23

**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożonego zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem
Sprawiedliwości**

Data wpływu:

16 listopada 2023 r.

Sąd odsyłający:

Juzgado de Primera Instancia n.º 8 de Donostia – San Sebastián
(Hiszpania)

**Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie
orzeczenia w trybie prejudycjalnym:**

13 listopada 2023 r.

Strona powodowa:

FG

Strona pozwana:

Caja Rural de Navarra, S.C.C.

Przedmiot postępowania głównego

Umowa kredytu hipotecznego – Prowizja za udzielenie kredytu – Nieuczciwy
charakter

**Przedmiot i podstawa prawna wniosku o wydanie orzeczenia w trybie
prejudycjalnym**

Artykuł 267 TFUE – Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym –
Zgodność orzecznictwa Tribunal Supremo (sądu najwyższego, Hiszpania)
w przedmiocie prowizji za udzielenie kredytu z orzecznictwem Trybunału
Sprawiedliwości – Wymogi

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest sprzeczne z zasadą przejrzystości pobieranie „prowizji za udzielenie kredytu” za świadczenie przez przedsiębiorcę usług, których nie określa on ani co do ich treści, ani co do czasu poświęconego na ich wykonanie, co uniemożliwia konsumentowi sprawdzenie z jednej strony, czy jej pobieranie jest zgodne z tym, co zostało uzgodnione lub z tym, co zostało określone w cenniku, a w każdym razie z tym, co jest rozsądne w zależności od rodzaju usługi, a z drugiej strony, czy żadne usługi nie nakładają się na siebie, czy konsument nie płaci za usługi, za które wynagrodzenie jest już uwzględnione w odsetkach od wynagrodzenia, oraz czy przedsiębiorca nie powiela pobierania opłat za jakąkolwiek inną usługę?
- 2) Czy jest sprzeczna z zasadą przejrzystości okoliczność, że gdy przedsiębiorca ogłaszał stopę procentową, którą proponował w przypadku kredytów hipotecznych przeznaczonych dla konsumentów, nie ogłaszał również „prowizji za udzielenie kredytu”, którą należało obowiązkowo uiszczyć w momencie zawarcia ogłaszanej umowy, w szczególności, gdy wspomniana prowizja stanowiła znany, z góry określony i niezmienny procent przyznanej kwoty, niezależnie od jej wysokości?
- 3) Czy jeżeli ocena wniosku i związane z nią formalności, gromadzenie i analiza informacji na temat zdolności kredytowej wnioskodawcy i jego zdolności do spłaty kredytu przez cały okres kredytowania oraz ocena przedstawionego zabezpieczenia zaliczają się do niektórych z usług, za które w ramach prowizji za udzielenie kredytu po zatwierdzeniu wniosku o kredyt i jego udzieleniu jest pobierane wynagrodzenie, i jeżeli za te same usługi nie jest pobierana opłata w przypadku odrzucenia wniosku kredytowego, to można uznać, że chodzi o usługi nieodłącznie związane z działalnością bankową, które stanowią część jej protokołu bezpieczeństwa, a ich koszt musi zostać poniesiony przez instytucję, zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/17/UE w sprawie konsumenckich umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi?
- 4) Czy jeżeli okaże się, że prowizja za udzielenie kredytu stanowi wynagrodzenie za usługi niezwiązane z właściwą działalnością instytucji udzielającej kredytu, w związku z czym opłaty za nie są uiszczane oddzielnie od odsetek kapitałowych, to czy owa instytucja nie powinna zatem dostarczyć konsumentowi odnośnej faktury z rozbiciem na poszczególne usługi i podatkiem VAT za każde świadczenie usług?
- 5) Czy jest sprzeczna z zasadą przejrzystości okoliczność, że przedsiębiorca, który wprowadził obowiązek zapłaty prowizji za udzielenie kredytu jako ceny szeregu dokładnie określonych usług, nie dysponował cennikiem ze stawką za godzinę każdej z nich i nie przekazał go konsumentowi przed podpisaniem umowy, tak aby mógł on z jednej strony wiedzieć z wyprzedzeniem, jaki będzie ostateczny koszt jego umowy kredytu,

- a z drugiej strony, porównać cenę wspomnianych usług z cenami proponowanymi przez innych przedsiębiorców?
- 6) Czy jest zgodne z zasadą przejrzystości pobieranie przez przedsiębiorcę opłaty za szereg dokładnie określonych usług, niezbędnych do zawarcia umowy zamierzonej przez obie strony, poprzez potrącenie procentu od całkowitej kwoty udzielonego kredytu w taki sposób, że taka sama usługa, świadczona przez tę samą liczbę osób i w tym samym okresie, była wyszczególniona w fakturze jako „prowizja za udzielenie kredytu” w różnych kwotach w zależności od kwoty udzielonego w każdym przypadku kredytu?
  - 7) Czy jest sprzeczna z art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13/EWG kontrola przejrzystości, zgodnie z którą warunek dotyczący prowizji za udzielenie kredytu uznaje się za nieuczciwy w zależności od tego, czy jego kwota przekracza określoną kwotę wynikającą ze statystyk dotyczących pobierania tej opłaty uzyskanych za pośrednictwem Internetu?
  - 8) Czy jest sprzeczne z art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG orzecznictwo krajowe, zgodnie z którym nieproporcjonalny charakter prowizji za udzielenie kredytu ustala się na podstawie tego, co według statystyk wynikało wówczas z kwot prowizji za udzielenie kredytu zastosowanych w Hiszpanii, które to prowizje za udzielenie kredytu wprowadzono w momencie, gdy w Hiszpanii warunki obejmujące wspomnianą prowizję za udzielenie kredytu nie podlegały kontroli pod kątem nieuczciwego charakteru?
  - 9) Czy jest sprzeczna z zasadą skuteczności okoliczność, że w umowach zawartych przed transpozycją przez Królestwo Hiszpanii dyrektywy 2014/17/UE do jego krajowego porządku prawnego, przedsiębiorca pobierał prowizję za udzielenie kredytu, która stanowiła wynagrodzenie za ocenę zdolności kredytowej potencjalnego kredytobiorcy i rentowności transakcji, podczas gdy po transpozycji tej dyrektywy wspomniane oceny nie mogą już wiązać się z żadnymi kosztami dla potencjalnego kredytobiorcy?
  - 10) Czy art. 3 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, takiemu jak ustanowione przez Tribunal Supremo (sąd najwyższy) w sprawie STS 816/2023 z dnia 29 maja, zgodnie z którym kontrola pod kątem nieuczciwego charakteru warunku dotyczącego „prowizji za udzielenie kredytu” nie wymaga, aby warunek ten szczegółowo określał, za które usługi pobrane ma zostać wynagrodzenie w ramach prowizji za udzielenie kredytu i jakie ceny mają zostać zastosowane do tych usług, oraz że wspomniana kontrola nieuczciwego charakteru ogranicza się do sprawdzenia, czy warunek ten wyraźnie określa kwotę do zapłaty przez konsumenta oraz czy nie przekracza ona limitu ustalonego w celu uznania jej za nieproporcjonalną?

Powołane przepisy prawa Unii

Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, motywy 12, 13, 19, 20 i 24 oraz art. 3, 4, 5, 6 i 7.

Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym, art. 7.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/17/UE z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie konsumenckich umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi, załącznik II, część B, sekcja 4, pkt 3, zdanie pierwsze.

Powołane przepisy prawa krajowego

Zgodnie z prawem hiszpańskim, w przepisach dotyczących przejrzystości w bankowości, prowizja za udzielenie kredytu jest traktowana w sposób szczególny, odmiennie od innych opłat bankowych. Punkt 4 załącznika II do Orden de 5 de mayo de 1994, sobre transparencia de las condiciones financieras de los préstamos hipotecarios [rozporządzenia z dnia 5 maja 1994 r. w sprawie przejrzystości warunków finansowych kredytów hipotecznych] brzmi następująco:

„1. Prowizja za udzielenie kredytu – Wszystkie koszty związane z oceną kredytu, udzieleniem kredytu hipotecznego lub zarządzaniem nim bądź inne podobne koszty nieodłącznie związane z działalnością instytucji finansowej podejmowaną w celu udzielenia kredytu, należy włączyć do prowizji zwanej prowizją za udzielenie kredytu, która to prowizja jest naliczana tylko jednorazowo. Kwota oraz forma i data zapłaty rzeczony prowizji są szczegółowo określone w niniejszym warunku umownym. [...]

2. Inne prowizje i późniejsze koszty – Poza »prowizją za udzielenie kredytu« możliwe jest jedynie obciążenie kredytobiorcy: [...] c) prowizjami, o których poinformowano należycie bank Hiszpanii, zgodnie z przepisami rozporządzenia z dnia 12 grudnia 1989 r. i jego rozporządzeniami wykonawczymi, i które to prowizje odpowiadają świadczeniu konkretnej usługi przez instytucję finansową odmiennie niż samo zwykłe zarządzanie kredytem”.

To odmienne traktowanie prowizji za udzielenie kredytu i pozostałych prowizji bankowych zostało utrzymane w pierwotnym brzmieniu Ley 2/2009, de 31 de marzo, por la que se regula la contratación con los consumidores de préstamos o créditos hipotecarios y de servicios de intermediación para la celebración de contratos de préstamo o crédito [ustawy 2/2009 z dnia 31 marca 2003 r. regulującej zawieranie z konsumentami umów pożyczek lub kredytów hipotecznych oraz umów usług pośrednictwa w zawieraniu umów pożyczki lub

kredytu]. Artykuł 5 tej ustawy przewidywał następujące obowiązki w zakresie przejrzystości opłat i prowizji:

„1. Przedsiębiorstwa zachowują swobodę ustalania taryf prowizji, warunków i kosztów, które mają obciążać konsumentów, z zastrzeżeniem jedynie ograniczeń w zakresie nieuczciwych warunków umownych przewidzianych w niniejszej ustawie, w ustawie z dnia 23 lipca 1908 r. i oraz w Real Decreto Legislativo (dekrecie królewskim w mocą ustawy) 1/2007 z dnia 16 listopada w dziedzinie nieuczciwych warunków. Taryfy prowizji lub wyrównań i kosztów, których przedsiębiorstwo może żądać, w tym z tytułu działalności doradczej, wskazują okoliczności i w stosownym przypadku częstotliwość, z jaką opłaty te mogą być pobierane. Prowizje lub wyrównania i koszty obciążające klienta powinny odpowiadać usługom rzeczywiście wykonanym lub kosztom poniesionym. Z tytułu usług, na które klient nie wyraził wyrażnej zgody lub których wyraźnie nie zamówił, nie pobiera się prowizji ani opłat.

2. Niezależnie od poprzedniego ustępu: [...] b) W przypadku pożyczek lub kredytów hipotecznych, jednorazowa prowizja za udzielenie kredytu obejmuje wszelkie koszty związane z oceną, udzieleniem pożyczki lub kredytu hipotecznego lub zarządzaniem nimi bądź inne podobne koszty nieodłącznie związane z działalnością przedsiębiorstwa powstałą w związku z udzieleniem pożyczki lub kredytu. W przypadku pożyczek lub kredytów denominowanych w walucie obcej, prowizja za udzielenie kredytu obejmuje również wszelkie prowizje za przeliczenie waluty odpowiadające początkowej wypłacie pożyczki lub kredytu. Inne prowizje i opłaty obciążające konsumenta, które przedsiębiorstwo stosuje w odniesieniu do takich pożyczek lub kredytów, muszą być związane ze świadczeniem konkretnej usługi innej niż udzielenie pożyczki lub kredytu lub zwykle zarządzanie nimi”.

Obecnie ten system prawny jest zawarty w ustawie 5/2019 z dnia 15 marca regulującej umowy kredytu na zakup nieruchomości, której art. 14, odnoszący się do zasad przejrzystości w obrocie kredytami hipotecznymi, stanowi, co następuje:

„3. Opłaty lub prowizje mogą być pobierane wyłącznie za usługi związane z kredytami, które zostały ostatecznie zamówione lub wyraźnie zaakceptowane przez kredytobiorcę lub potencjalnego kredytobiorcę i pod warunkiem, że odnoszą się do faktycznie świadczonych usług lub poniesionych wydatków, które można udowodnić.

4. W przypadku uzgodnienia prowizji za udzielenie kredytu, jest ona płatna jednorazowo i obejmuje wszelkie koszty związane z oceną, obsługą lub udzieleniem kredytu lub inne podobne koszty nieodłącznie związane z działalnością kredytodawcy w związku z udzieleniem kredytu. W przypadku kredytów denominowanych w walucie obcej, prowizja za udzielenie kredytu obejmuje również wszelkie opłaty za przeliczenie waluty odpowiadające początkowej wypłacie kredytu”.

Do niniejszego sporu zastosowanie mają również Real Decreto Legislativo 1/2007 (królewski dekret ustawodawczy 1/2007) z dnia 16 listopada zatwierdzający tekst jednolity Ley General para la Defensa de los Consumidores y Usuarios (ustawy ogólnej o ochronie konsumentów i użytkowników) oraz innych ustaw uzupełniających [art. 8 lit. b) i d), art. 60, 80, 82 i 83], Ley 26/88, de 29 de julio, sobre disciplina e intervención de entidades de crédito (ustawa 26/88 z dnia 29 lipca o dyscyplinie i interwencji instytucji kredytowych), Ley 7/1998, de 13 de abril, sobre condiciones generales de la contratación (ustawa 7/1998 z dnia 13 kwietnia w sprawie ogólnych warunków umów) (art. 3, 8.1, 8.2, 5.5, 7 i 10) oraz kodeks cywilny (art. 1303).

Zwięzłe przedstawienie stanu faktycznego i postępowania głównego

- 1 W dniu 22 stycznia 2010 r. strona powodowa zawarła ze stroną pozwaną umowę kredytu hipotecznego na maksymalną kwotę 168 200 EUR z okresem spłaty wynoszącym 30 lat i 360 miesięcznymi ratami. Jej postanowienia zawierały klauzulę czwartą, dotyczącą prowizji za udzielenie kredytu, o następującej treści: „Od udzielonego kredytu zostanie naliczona prowizja za udzielenie kredytu w wysokości ZERO TRZYDZIEŚCI PIĘĆ PROCENT początkowej kwoty udzielonego kredytu, płatna jednorazowo przez KREDYTOBIORCĘ w chwili podpisania niniejszej umowy”. W konsekwencji, w momencie podpisania umowy, strona powodowa uiszczyła kwotę 588,70 EUR tytułem prowizji za udzielenie kredytu.
- 2 W dniu 6 kwietnia 2022 r. strona powodowa wniosła do sądu odsyłającego pozew, w którym domagała się m.in. stwierdzenia nieuczciwego charakteru ww. prowizji za udzielenie kredytu.

Zasadnicze argumenty stron w postępowaniu głównym

- 3 Strona powodowa uważa, że prowizja za udzielenie kredytu stanowi nadużycie. W szczególności uważa, że orzecznictwo Tribunal Supremo (sądu najwyższego) [zawarte w szczególności w wyroku 816/2023 z dnia 29 maja 2023 r. (ES:TS:2023:2131)] nie jest zgodne z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości [w szczególności z wyrokami z dnia 16 lipca 2020 r., Caixabank i Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, C-224/19 i C-259/19, EU:C:2020:578, oraz z dnia 16 marca 2023 r., Caixabank (prowizja za udzielenie kredytu), C-565/21, EU:C:2023:212].
- 4 W ocenie strony pozwanej prowizja za udzielenie kredytu nie stanowi nadużycia. W szczególności uważa, że przytoczone orzecznictwo Tribunal Supremo (sądu najwyższego) jest w pełni zgodne z wyżej wymienionym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości i że ten ostatni rozstrzygnął już wątpliwości, które istniały w odniesieniu do prowizji za udzielenie kredytu.

Zwięzłe uzasadnienie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

- 5 W wyroku z dnia 16 lipca 2020 r., Caixabank i Banco Bilbao Vizcaya Argentaria (C-224/19 i C-259/19, EU:C:2020:578), Trybunał Sprawiedliwości, w następstwie wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożonych przez sądy pierwszej instancji, wypowiedział się w przedmiocie prowizji za udzielenie kredytu w Hiszpanii. W szczególności Trybunał Sprawiedliwości stwierdził w pkt 2 i 3 sentencji, co następuje:

„2) Artykuł 3, art. 4 ust. 2 i art. 5 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że za warunki umowy wchodzące w zakres pojęcia »głównego przedmiotu umowy« należy uważać warunki, które określają podstawowe świadczenia w ramach danej umowy i które z tego względu charakteryzują tę umowę. Natomiast warunki, które wykazują charakter posiłkowy względem warunków definiujących samą istotę stosunku umownego, nie mogą być objęte rzeczonym pojęciem. Okoliczność, że prowizja za udzielenie kredytu hipotecznego została ujęta w jego całkowitym koszcie, nie może przesądzać o jej charakterze podstawowego świadczenia tego kredytu. W każdym wypadku sąd państwa członkowskiego ma obowiązek przeprowadzić kontrolę jasności i zrozumiałości warunku umownego dotyczącego głównego przedmiotu umowy, niezależnie od tego, czy to państwo członkowskie dokonało transpozycji art. 4 ust. 2 tej dyrektywy do swojego porządku prawnego.

3) Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że warunek zawartej między konsumentem a instytucją finansową umowy kredytu nakładający na konsumenta obowiązek zapłaty prowizji za udzielenie kredytu może stwarzać na niekorzyść konsumenta, w sprzeczności z wymogiem dobrej wiary, znaczącą nierównowagę wynikających z umowy praw i obowiązków jej stron w sytuacji gdy instytucja finansowa nie wykaże, że wspomniana prowizja odpowiada rzeczywiście wykonanym przez nią usługom i poniesionym kosztom, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego”.

- 6 Zdaniem Tribunal Supremo (sądu najwyższego), ten wyrok Trybunału Sprawiedliwości był jednak uwarunkowany zniekształconym przedstawieniem hiszpańskich przepisów krajowych i orzecznictwa samego Tribunal Supremo (sądu najwyższego). W konsekwencji sąd ten postanowił zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym (sprawa C-565/21).
- 7 We wspomnianym wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym Tribunal Supremo (sąd najwyższy) wskazał, po pierwsze, w odniesieniu do przedstawienia przepisów krajowych, że do Trybunału Sprawiedliwości została przekazana jedynie treść przepisów odnoszących się do tego, że prowizje bankowe muszą być uzasadnione świadczeniem rzeczywistej usługi, lecz pominięto inne przepisy regulujące prowizję za udzielenie kredytu i ustanawiające w jej przypadku system znacząco różniący się od systemu dotyczącego innych prowizji bankowych. Po drugie, jeśli chodzi o przedstawienie orzecznictwa

Tribunal Supremo (sądu najwyższego), ten ostatni stwierdził, że Trybunał Sprawiedliwości został poinformowany o istnieniu „orzecznictwa krajowego przewidującego, że warunek zwany prowizją za udzielenie kredytu automatycznie przechodzi test przejrzystości”, podczas gdy w rzeczywistości orzecznictwo to nie istniało.

- 8 Tribunal Supremo (sąd najwyższy) wskazał, że to, co sam stwierdził w wyroku 44/2019, w rzeczywistości oznaczało, że warunek dotyczący prowizji za udzielenie kredytu nie jest nieuczciwy, jeżeli spełnia wymóg przejrzystości, to znaczy, gdy jest wyrażony prostym i zrozumiałym językiem, w szerokim znaczeniu tego pojęcia nadanym mu w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości.
- 9 Co się tyczy kontroli przejrzystości spornego warunku umownego, Tribunal Supremo (sąd najwyższy) zaznaczył, że w wyroku 44/2019 stwierdził, że przepisy regulujące prowizję za udzielenie kredytu mają na celu zapewnienie takiej przejrzystości (połączenie w jednej prowizji wszystkich prowizji, które mogłyby odpowiadać czynnościom podjętym w związku z udzieleniem pożyczki lub kredytu, uiszczenie prowizji tylko jednorazowo, poinformowanie konsumenta o jej istnieniu przed zawarciem umowy oraz uwzględnienie jej w obliczeniu RRSO).
- 10 Tribunal Supremo (sąd najwyższy) zauważył ponadto, że w wyroku 44/2019 wymienił inne powody przemawiające za przejrzystością spornego warunku: po pierwsze, konsumenci zainteresowani zawarciem umowy pożyczki zabezpieczonej hipoteką lub kredytu hipotecznego na ogół wiedzą, że w zdecydowanej większości przypadków instytucja bankowa pobiera, oprócz odsetek kapitałowych, prowizję za udzielenie kredytu; po drugie, zgodnie z uregulowaniem dotyczącym znormalizowanych arkuszy informacyjnych instytucja bankowa jest zobowiązana poinformować potencjalnego klienta o istnieniu takiego warunku i w rzeczywistości jest to zazwyczaj jedna z kwestii, których dotyczy reklama instytucji bankowych; po trzecie, jest to prowizja, która musi zostać uiszczona w całości w chwili zaciągnięcia kredytu, co oznacza, że przeciętny konsument zwraca na nią szczególną uwagę jako na istotną część obciążenia finansowego, jakie wiąże się z uzyskaniem kredytu; po czwarte, brzmienie, umiejscowienie i struktura warunku pozwalają stwierdzić, że stanowi on istotny element umowy.
- 11 Ponadto Tribunal Supremo (sąd najwyższy) wskazał, że całą powyższą argumentację można poprzeć szeregiem orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości. Z utrwalonego orzecznictwa tego Trybunału wynika, po pierwsze, że jeżeli kwota prowizji za udzielenie kredytu jest wcześniej znana i jeżeli ta kwota lub metoda obliczenia oraz termin płatności są dokładnie określone, tak aby umożliwić ocenę skutków ekonomicznych, jakie wynikają z niej dla klienta, a fakt istnienia wspomnianej prowizji jest należycie podkreślony, należy uznać, że wymóg przejrzystości został spełniony, nawet jeśli usługi lub podjęte czynności nie zostały wyszczególnione, pod warunkiem, że charakter faktycznie świadczonych

usług można było racjonalnie zrozumieć lub wywnioskować na podstawie umowy postrzeganej jako całość.

- 12 W tym względzie, zdaniem Tribunal Supremo (sądu najwyższego), można przytoczyć opinię rzecznika generalnego G. Hogana w sprawie C-621/17, Kiss i CIB Bank, EU:C:2019:411, w odniesieniu do tzw. „prowizji za udzielenie pożyczki” (pkt 16, 37, 38); wyroki Trybunału: z dnia 3 października 2019 r., Kiss i CIB Bank C-621/17 (EU:C:2019:820; pkt 38, 39, 45); w sprawach połączonych C-224/19 i C-259/19 (pkt 68); oraz z dnia 3 września 2020 r., Profi Credit Polska, C-84/19, C-222/19 i C-252/19, (EU:C:2020:631, pkt 75).
- 13 Następnie, zdaniem Tribunal Supremo (sądu najwyższego), jeżeli stanowiące ekwiwalent tej prowizji usługi były świadczone w ramach zarządzania pożyczką lub kredytem, bądź ich udzielenia, a ich kwota nie jest nieproporcjonalna, warunki, w których przewidziano tego rodzaju prowizje lub koszty nie wpływają w niekorzystny sposób na sytuację prawną konsumenta, ani nie powodują, wbrew wymogowi dobrej wiary i na jego niekorzyść, znaczącej nierównowagi praw i obowiązków stron [umowy]. W tym względzie można ponownie przytoczyć wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 3 października 2019 r., Kiss i CIB Bank, C-621/17, EU:C:2019:820 (pkt 54–56).
- 14 Wreszcie, Tribunal Supremo (sąd najwyższy) zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o uwzględnienie okoliczności polegającej na tym, że po wydaniu wyroku w sprawach połączonych C-224/19 i C-259/19 znaczna część hiszpańskich sądów nadal stosowała orzecznictwo Tribunal Supremo (sądu najwyższego) w dziedzinie prowizji za udzielenie kredytu, uznając, że założenie, na którym opierał się ten wyrok w sprawach połączonych, nie odpowiadało prawu hiszpańskiemu, natomiast inne sądy hiszpańskie interpretowały ów wyrok jako stwierdzający, że orzecznictwo Tribunal Supremo (sąd najwyższy) było sprzeczne z prawem Unii w tej dziedzinie.
- 15 W dniu 16 marca 2023 r. Trybunał Sprawiedliwości wydał wyrok w sprawie C-565/21, Caixabank (Prowizja za udzielenie kredytu), EU:C:2023:212.
- 16 W dniu 29 maja 2023 r. Tribunal Supremo (sąd najwyższy) w wyroku 816/2023 (ES:TS:2023:2131), orzekając w przedmiocie sporu, w którym sam zwrócił się z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w sprawie C-565/21, określił kryteria, którymi należy się kierować, aby rozstrzygnąć, nie w sposób ogólny, lecz indywidualnie dla każdego przypadku, o ważności prowizji za udzielenie kredytu.
- 17 Sąd odsyłający w niniejszej sprawie uważa, że w przywołanym wyroku 816/2023 Tribunal Supremo (sąd najwyższy) nie uwzględnił wszystkich punktów wyroku z dnia 16 marca 2023 r., Caixabank (Prowizja za udzielenie kredytu), C-565/21, EU:C:2023:212 poświęconych kontroli pod kątem nieuczciwego charakteru warunku dotyczącego prowizji za udzielenie kredytu. Wspomniany sąd odsyłający krytykuje w szczególności okoliczność, że przywołany wyrok Tribunal Supremo

(sądu najwyższego), wychodząc od oczywistego faktu, że prowizja za udzielenie kredytu sama w sobie nie jest nieuczciwa, skupił się jedynie na dwóch aspektach w celu stwierdzenia, że w konkretnym przypadku prowizja za udzielenie kredytu nie jest nieuczciwa, a mianowicie:

- że usługi, za które uiszczana jest ta prowizja, nie są już uwzględnione w innych pozycjach pobieranych od konsumenta, oraz
- że pobrana kwota (845 EUR) od kapitału w wysokości 130 000 EUR nie jest nieproporcjonalna, ponieważ stanowi 0,65 % kapitału, a zgodnie ze statystykami dotyczącymi średniego kosztu prowizji za udzielenie kredytu w Hiszpanii dostępnymi w Internecie, koszt ten waha się od 0,25 % do 1,50 %.

DOKUMENT ROBOCZY